

## **„Számítunk a hazai bányászat teljesítményére!”**

Felsmann Balázs szakállamtitkár ünnepi beszéde

Kedves vendégeink! Hölgyeim és Uraim!

Engedjék meg, hogy először is valamennyi bányászati ágazat képviselőjét köszöntsem ezen az ünnepi alkalmon, amely azt gondolom két tekintetben is haladó hagyományt követ. Egyfelől 57. alkalommal kerül megrendezésre, másfelől az is egy nagyon jó kezdeményezés, hogy olyan eseménnyel kapcsolják össze a központi ünnepséget, szinte minden évben, amely valamely ágazatnak egy-egy nagy jubileumához kapcsolódik. Ezért talán nem fognak megsértődni a szénbányászat, ércbányászat, ásványi anyag és egyéb nyersanyagbányászat területén dolgozó kollégák, ha beszédemben elsődlegesen a kőolaj és szénhidrogén bányászat elmúlt két évtizedes történetére koncentrálok.

Azt gondolom, hogy aki egy kicsit is ismeri ezt a történetet az rájön arra, hogy az életnél érdekesebb regény nincs. Ez a hét évtized, amiből néhány epizódot Rabi úr a megnyitójában említett, az 1937-es indulástól, mindenben le-nyomata annak a hét évtizednek, ami itt történt körülöttünk, ebben az egy emberöltőben. Ha belegondolunk abba, hogy az első sikeres fúrások után alig egy év telt el és megalakult az a gazdasági forma, (MAORT), ami a kitermelést organizálja, amelynek révén a II. Világháború kezdetére európai szinten is jegyzett kitermelés folyt, elsődlegesen itt Zalában. Aztán, ha folytatjuk ezt a történetet a háborús helyzet miatti gyorsított kitermelésekkel, amelynek következtében egyes mezők vagyonát nem tudták olyan mértékben kitermelni, mint tehették volna békeidőben. Vagy ha belegondolunk - hogy egy kissé messzebb menjünk a konkrét ágazati ügyeinktől -, azokba koncepciók perекbe, szabotázs perекbe, amiket a háború után a MAORT vezetői ellen lefolytattak, azt gondolom ezek nem oly dicső lapjai ennek a történelemnek. Ám ezek is hozzátartoznak ehhez a hét évtizedhez.

Koncentráljunk arra az időszakra, 1991-től kezdődően, amikor a MOL megalakulásával az OKGT bázisán, végre létrejött ismételten egy olyan gazdasági háttér, amelyik méltó módon tudta továbbvinni azokat a hagyományokat, melyek a magyar szénhidrogén bányászatot felemelték.

92 millió tonna az a kőolajkincs, ami felszínre került. Több mint 200 millió köbméter földgázvagyon. Ezeknél a számoknál impresszívebben semmi nem mutatja azt, hogy mekkora hozzáadott értéke van ennek az ágazatnak a magyar gazdaság teljesítményéhez. Ez a gazdasági társaság, mára nemcsak határainkon belül, de a régióban is jegyzett vállalat, a világ több mint negyven országában vannak meg-határozó pozíciói. Ezekben a sikerekben jelentős részt vállalnak a kitermelésben dolgozó kollégáink, akik Oroszországban, Jemenen, Ománon és Afganisztánon keresztül, azt hiszem, hogy a világ minden térségében jelen vannak a kitermelés révén és tovább viszik azokat a hagyományokat, amelyeket itthon tanultak, amelyekhez oroszlánrészben járult hozzá ennek az ágazatnak a hazai háttere. Azt hiszem, ezen túlmenően, nem is kell méltatnunk ezt az ágazatot. Elképzelhetetlen a magyar gazdaság nélkül, hogy azok a teljesítmények, amelyeket a hazai bányászat hozzátesz, azok a teljesítmények belekerüljenek. Elképzelhetetlen a magyar földgázrendszer nélkül a körülbelül hárommilliárd köbméternyi hazánkban kitermelt földgáz nélkül, amelyet ma is itthon bányászunk ki, juttatunk bele a hazai földgázrend-szerbe. Bár csökken az a hazai kőolajkitermelés, ami korábban a

másfélmillió tonnás éves szintet is elérte, ez ma nyolcszázezer tonna, de azért ne becsüljük alá ezt sem.

Azt hiszem, egy ilyen ünnepi alkalommal érdemes egy kicsit végiggondolni ezeknek a számoknak az üzenetét, érdemes azt végiggondolnunk, hogy a MOL sikereiben szerepet játszóknak milyen módon járulnak hozzá ahhoz, hogy egyfelől a magyar gazdaság, másfelől annak meghatározó szereplői, meghatározó vállalatai képesek legyenek javítani pozíciójukat, teljesítményüket a gazdaság területén.

Ezek a méltatások és ezek a dicsérő szavak egy alágazatról szóltak. Elnézést kértem az elején a többi alágazattól, hiszen ez a jubileum mindenképpen megkövetelte, hogy a beszédben ennek nagyobb teret adjunk. Ugyanakkor hadd említsem meg azt is, hogy ha a statisztikákat nézzük, akkor jóleső dolog azt megállapítani, hogy az ágazat többi területén is érzékelhető a stabilizáció. Természetesen ennek vannak hullámhegyei és hullámvölgyei. Egyes szektorokban, mint ahogy Rabi úr is utalt rá, a beruházási ciklusok meghatározzák azt, hogy valamely alágazat pozíciói éppen erőteljesek, vagy éppen kedvezőtlenek. Mint például az ásványbányászat ebben az évben. Ez egy rövid távú probléma. Aki ismeri az infrastruktúra-elemzési programokat, az pontosan tudja, hogy ennek az alágazatnak a kitermelésére milyen hihetetlen nagy igény lesz a következő időszakban. Én éppen ezért szeretném megnyugtani azokat, akik ebben a szektorban dolgoznak, hogy számítunk a hazai bányászat teljesítményére, a következő években, a következő évtizedben is, mind az energiatermelés, mind az energiafelhasználás, közlekedés, mind az építőipari fejlesztések területén. Azt hiszem ennél fontosabb üzenetet egy ilyen ünnepi megemlékezésen, egy ilyen ünnepi alkalommal nem szükséges mondani az Önök részére.

Én ehhez a munkához, a következő évek sikertörténetének továbbírásához kívánok mindannyiuknak egészséget, erőt és jó szerencsét!